

Sygn. akt II UK 242/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z wniosku F. Ż.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 15 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z
dnia 24 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. decyzją z 1 kwietnia 2014 r. odmówił wnioskodawcy F. Ż. prawa do emerytury, ponieważ na 1 stycznia 1999 r. udowodnił jedynie 7 lat, 9 miesięcy i 15 dni pracy w szczególnych warunkach wobec wymaganych 15 lat takiej pracy. Z tego samego powodu organ rentowy, decyzją z 22 kwietnia 2014 r., ponownie odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury, uznając, że F. Ż. udowodnił 10 lat i 9 miesięcy pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy w W. Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 18 marca 2015 r. zmienił powyższe decyzje organu rentowego w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od 1 lutego 2014 r., uznając za pracę w warunkach szczególnych okresy zatrudnienia od 3 maja 1977 r. do 30 listopada 1980 r. oraz od 16 grudnia 1980 r. do 31 sierpnia 1982 r.

Według Sądu istota sporu sprowadzała się do oceny, czy wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych w okresie od 3 maja 1977 r. do 30 listopada 1980 r. w Gminnej Spółdzielni [...] w D., gdzie pracował na stanowisku kierowcy ciągnika i ładowacza oraz w okresie od 16 grudnia 1980 r. do 31 sierpnia 1982 r., gdzie był zatrudniony jako operator wózka widłowego w K. w N.. W ocenie tego Sądu analiza spornego okresu pracy wnioskodawcy wskazuje, że F. Ż. na stanowisku kierowcy ciągnika i ładowacza, a następnie jako operator wózka widłowego wykonywał pracę uznaną przez przepisy za pracę w warunkach szczególnych.

Sąd stwierdził, że dla uznania konkretnego rodzaju lub stanowiska pracy za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach istotne jest to, czy jest to praca wymieniona w § 4 - 15 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.; dalej jako „rozporządzenie”) oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. Sąd uznał, że przepis § 1 ust. 2-3 rozporządzenia nie może być interpretowany w ten sposób, że jedynie pracownicy zatrudnieni na stanowiskach pracy określonych w sporządzanych przez ministrów wykazach mają prawo do świadczeń uzasadnionych ze względu na wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Takie rozumowanie tego przepisu oznaczałoby jawną i niczym nie usprawiedliwioną dyskryminację pracowników zatrudnionych w innych zakładach, niż wymienione w § 1 ust. 2-3 rozporządzenia, a którzy spełniają przesłanki określone w § 1 ust. 1 rozporządzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 1999 r., III RN 25/99, OSNAPiUS 2000 nr 12, poz. 453). Ponadto Sąd ten, powołując się na art. 184, art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) oraz przepisy rozporządzenia stwierdził, że to czynności, jakie wnioskodawca wykonywał w spornych okresach na zajmowanych stanowiskach, a nie nazwy zajmowanych stanowisk, przesądzają o istnieniu przesłanek do przyznania dochodzonego świadczenia z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Sąd przyjął w konsekwencji, że wnioskodawca udowodnił co najmniej 15 lat okresu pracy w szczególnych warunkach, spełniając zatem

wszystkie warunki do przyznania świadczenia emerytalnego określone w cytowanej na wstępie ustawy.

Sąd Apelacyjny w [...] Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 24 listopada 2015 r. zmienił zaskarżony apelacją organu rentowego powyższy wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że oddalił odwołanie wnioskodawcy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd pierwszej instancji, co prawda powołał się na właściwe przepisy w zakresie dotyczącym kwestii spornej, tj. oceny spełnienia przez F. Ż. przesłanki udowodnienia co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych, ale jednocześnie bezkrytycznie i dowolnie ocenił przedstawione przez wnioskodawcę dowody w zakresie zaskarżonym apelacją, tj. dotyczącym zatrudnienia ubezpieczonego w K. w N. w okresie od 16 grudnia 1980 r. do 31 sierpnia 1982 r.

W ocenie Sądu jedynie zatrudnienie na stanowiskach wymienionych w wykazach A załącznika do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. może być uznane za zatrudnienie w warunkach szczególnych. Wykaz A nie wymienia takiego stanowiska pracy jak operator wózka widłowego, na którym niewątpliwie był zatrudniony F. Ż. w spornym okresie w K. w N..

Sąd pierwszej instancji jakkolwiek właściwie ustalił, że ubezpieczony obsługiwał spalinowy wózek widłowy, a jego praca polegała na przewożeniu na paletach, na terenie zakładu, cementu i innych materiałów budowlanych, tak całkowicie dowolnie - według Sądu Apelacyjnego - ocenił, że sama tylko okoliczność wykonywania tego zatrudnienia w narażeniu na wysokie zapylenie i wysokie temperatury, powoduje uznanie go za pracę w warunkach szczególnych, uprawniającą do przyznania emerytury w obniżonym wieku. W szczególności Sąd pierwszej instancji nie wskazał, z jakim stanowiskiem wymienionym w załączniku - Wykazie A - do rozporządzenia łączy charakter wykonywanej przez F. Ż. pracy. Sąd Apelacyjny podkreślił, że ustalenia dotyczące wykonywania pracy w warunkach szczególnych muszą być precyzyjne i jednoznaczne, dlatego też nie jest dopuszczalne zupełnie abstrakcyjne podejście do tej oceny, pomijające wymienione w rozporządzeniu prace. Dodatkowo zaznaczył, że wyodrębnienie w Wykazie A poszczególnych prac ma charakter stanowiskowo - branżowy. Pod pozycjami zamieszczonymi w kolejnych działach wykazu wymieniono bowiem

konkretne stanowiska przypisane danym branżom, uznając je za prace w szczególnych warunkach uprawniające do niższego wieku emerytalnego. Taki sposób kwalifikacji prawnej tychże prac nie jest dziełem przypadku. Specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje bowiem charakter świadczonych w nich prac i warunki, w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Nie można zatem swobodnie, czy wręcz dowolnie, z naruszeniem postanowień rozporządzenia, wiązać konkretnych stanowisk pracy z branżami, do których nie zostały one przypisane w tym akcie prawnym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 1 czerwca 2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638).

W ocenie Sądu drugiej instancji, w żadnym miejscu wykazu A nie została wyodrębniona praca operatora wózka widłowego. Nie można także takiego charakteru pracy oceniać przez pryzmat różnych stanowisk wyliczonych w rozporządzeniu z 1983 r., a szczególności w oderwaniu od rodzaju zakładu pracy, w którym zatrudniony był wnioskodawca. Wśród prac wymienionych w dziale V, tj. w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych, pod pozycją 14 i 16, wskazano odpowiednio prace przy produkcji cementu i przy produkcji wapna. Żadnej z nich nie wykonywał wnioskodawca obsługując wózek widłowy i przewożąc nim produkowane w zakładzie cement i wapno. Chodzi tutaj bowiem tylko i wyłącznie o takie czynności, które są bezpośrednio związane z procesem produkcji tych materiałów budowlanych. Do takich czynności nie można w ocenie Sądu Apelacyjnego zaliczyć załadowywania i wyładowywania zapakowanych już ww. materiałów przy użyciu wózka widłowego, nawet jeśli odbywa się to w uciążliwych warunkach. Ubezpieczony nie był również zatrudniony w branży transportowej i łączności, a w związku z tym nie można uznać, że wykonywał ciężkie prace załadunkowe i wyładunkowe oraz przeładunek materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących w transporcie. Nie bez znaczenia jest tutaj również, że obsługiwany przez wnioskodawcę pojazd był stosowany w transporcie bliskim i magazynowaniu. Kierując się zasadami doświadczenia życiowego można wskazać, że wózki widłowe używane są głównie do prac załadunkowych i rozładunkowych w magazynach czy fabrykach, na terenach konkretnych zakładów pracy. Ze względu na konstrukcję tych pojazdów i uwarunkowania prawne pojazdy te, jakkolwiek mogą się przemieszczać, tak nie są przystosowane do poruszania

się po drogach publicznych przy udziale innych uczestników ruchu. Jeśli chodzi o sposób przewożenia materiałów wózkiem widłowym, to absolutnie nie można tego typu czynności zaliczyć do ciężkich prac załadunkowych materiałów sypkich, pylistych, żrących lub parzących (transport dział VIII poz. 1a załącznika do rozporządzenia). Przede wszystkim wózkiem widłowym takich substancji nie można przewozić. Zamiarem ustawodawcy było uznanie za pracę niebezpieczną i szkodliwą dla zdrowia pracy polegającej na załadunku i wyładunku trujących substancji w stanie wolnym, których opary i pyły działają wysoce toksycznie na organizm. Przy czym chodzi tu o załadunek, wyładunek samochodów ciężarowych o dużym tonażu, cystern, wagonów kolejowych. Jak wskazano wyżej wózek widłowy nie jest w ogóle przystosowany do transportu takich substancji, a wnioskodawca nie wykonywał w sposób ręczny owego ciężkiego załadunku przy obsłudze wózka widłowego.

Sąd Apelacyjny uznał, że podobnie jest z oceną charakteru wykonywanej przez F. Ż. pracy jako pracy wymienionej w wykazie A w dziale III – w hutnictwie i przemyśle metalowym, pod poz. 67, gdzie wymieniono obsługę pieców grzewczych i obróbkę cieplną, transport materiałów na gorąco oraz transport wewnętrzny między stanowiskami pracy w wydziałach, w których wykonywane prace wymienione są w wykazie, a także pracy wymienionej w dziale IV - w chemii, pod poz. 40, w której wyliczono prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transport oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych - pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych, bowiem chodzi tu wyłącznie o prace wykonywane w hutnictwie i w chemii, z którymi wnioskodawca nie miał do czynienia w spornym okresie zatrudnienia. Z zachowanych akt osobowych wnioskodawcy za sporny okres wynika, że był zatrudniony jedynie jako operator wózka widłowego.

Sąd przyjął, że dla uznania konkretnego rodzaju lub stanowiska pracy za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze decydujące znaczenie ma to, czy jest to praca wymieniona w rozporządzeniu oraz w wykazach stanowiących załącznik do tego rozporządzenia. Nadto pracodawca nie wystawił ubezpieczonemu świadectwa pracy w warunkach szczególnych za sporny okres. Z tych względów okres zatrudnienia ubezpieczonego w K. w N. nie

może być uznany za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach, uprawniającą do emerytury w obniżonym wieku.

Wnioskodawca zaskarżył w całości powyższy wyrok Sądu drugiej instancji skargą kasacyjną, zarzucając zaskarżonemu wyrokowi naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 32 ust. 2 oraz art. 32 ust. 1 w związku z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 1 ust. 1 i 2, § 2 ust. 1 oraz § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz stanowiącym załącznik do tego rozporządzenia Wykazem A. Dział V, poz. 14 i 16, przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegającą na przyjęciu, że prace wykonywane przez ubezpieczonego w okresie od 16 grudnia 1980 r. do 31 sierpnia 1982 r. nie stanowiły zatrudnienia w szczególnych warunkach, a tym samym, że ubezpieczony nie nabył prawa do emerytury w obniżonym wieku, wynikające z błędnej wykładni, że wśród prac wymienionych w Dziale V Wykazu A (w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych), pod poz. 14 i 16 (prace przy produkcji cementu i prace przy produkcji wapna), nie wymieniono prac wykonywanych przez wnioskodawcę, tj. operatora wózka widłowego, podczas gdy winny on być zakwalifikowane do wyżej wskazanych pozycji, z uwzględnieniem faktu, że kiedy Wykaz A nie wymienia określonych stanowisk, a posługuje się szeroko rozumianym pojęciem „prace przy produkcji cementu, czy prace przy produkcji wapna”, jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie, koniecznym i uprawnionym jest poszukiwanie konkretnych stanowisk pracy w wykazach resortowych wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, które mają charakter informacyjny, techniczno - porządkujący i uściślający.

Wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ze względu na:

- 1) publicznoprawną funkcję skargi kasacyjnej przejawiającą się w kontroli prawidłowości stosowania prawa, w związku z występującym w sprawie kwalifikowanym naruszeniem przepisów prawa materialnego, polegającym na

widocznym *prima facie* naruszeniu art. 32 ust. 2 oraz art. 32 ust. 1 w związku z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 1 ust. 1 i 2, § 2 ust. 1 oraz § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz stanowiącym załącznik do tego rozporządzenia Wykazem A, Dział V poz. 14 i 16, przesądzającym o oczywistym uzasadnieniu niniejszej skargi kasacyjnej; 2) występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne dotyczące uprawnienia oraz zakresu posiłkowego stosowania wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wykazów resortowych stanowisk pracy, przy kwalifikowaniu charakteru wykonywania pracy jako pracy w szczególnych warunkach, w sytuacji ogólnego zakreślenia rodzaju pracy w Wykazie A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w całości oraz orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie apelacji organu rentowego - Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, skutkujące uwzględnieniem odwołania ubezpieczonego i przyznaniem mu prawa do emerytury od 1 lutego 2014 r. w wyniku uznania za pracę w warunkach szczególnych okresu jego zatrudnienia od 16 grudnia 1980 r. do 31 sierpnia 1982 r., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w [...], a także o rozpoznanie sprawy na rozprawie i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego - zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania kasacyjnego wg norm przepisanych, w tym kosztów obligatoryjnego zastępstwa procesowego.

W ocenie skarżącego wykonywane przez wnioskodawcę prace ujęte są w zarządzeniu nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy w zakładach pracy podległych Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na

których są wykonywane prace w szczególnych warunkach (ZP - BHP - 5 - 0152/83) w Dziale V „W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych” w poz. 14 „Prace przy produkcji cementu” pkt 8 - „operator mechanicznego sprzętu i urządzeń transportowych” oraz w poz. 16 „Prace przy produkcji wapna” pkt 7 - „operator mechanicznego sprzętu i urządzeń transportowych”.

Praca operatora mechanicznego sprzętu i urządzeń transportowych polega na wykonywaniu prac transportowych w transporcie wewnętrznym, polegających na przemieszczaniu towarów i materiałów, za pomocą urządzenia lub zespołu urządzeń sterowanych mechanicznie, hydraulicznie lub elektronicznie. Powyższy opis wyczerpuje zakres pracy operatora wózka widłowego, która obejmuje obsługę wózka widłowego, będącego mechanicznym środkiem transportu wewnętrznego, służącym do transportu ładunków, polegającą na ładowaniu, rozładowywaniu i przemieszczaniu towarów lub materiałów.

Zdaniem skarżącego w przedmiotowej sprawie w sposób ewidentny mamy do czynienia z uszczegółowieniem w wykazie resortowym stanowiska pracy, które w żaden sposób nie wykracza poza wykaz prac wykonywanych w szczególnych warunkach, a jedynie ma charakter doprecyzowujący. Posiłkowanie się w przedmiotowej sprawie wykazem resortowym jest nie tylko uzasadnione, ale wręcz konieczne dla prawidłowego zakwalifikowania świadczonej przez skarżącego pracy jako pracy w szczególnych warunkach.

W sprawie, zdaniem skarżącego występuje również istotne zagadnienie prawne, dotyczące zakresu i dopuszczalności stosowania wykazów resortowych wydanych na podstawie delegacji ustawowej zawartej w § 1 ust. 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., w sytuacji kiedy Wykaz A stanowiący Załącznik do powołanego Rozporządzenia operuje pojęciem ogólnym pracy, bez wskazywania rodzaju i charakteru pracy, doprecyzowania wykonywanych czynności, czy nazwy stanowiska. Jakkolwiek sądy stosują posiłkowo przy rozstrzyganiu indywidualnych spraw wykazy resortowe (tak np. Sąd Apelacyjny w Lublinie, sygn. akt III AUa 774/15) to nie jest to praktyka powszechna, o czym świadczy przedmiotowa sprawa, a wskazanie przez Sąd Najwyższy kierunku i zakresu posiłkowego stosowania przedmiotowych wykazów resortowych, ma istotne znaczenie w rozstrzyganiu indywidualnych spraw z zakresu ubezpieczeń

społecznych, w tym również przedmiotowej sprawy.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Na skarżącego nałożony został obowiązek sformułowania i uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika jedynie z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pismo skarżącego z dnia 24 marca 2016 r. nazwane wnioskiem o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem wpłynęło do Sądu drugiej instancji dnia 29 marca 2016 r., a zatem po upływie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej, a zatem zawarte w tym wniosku uzupełnienie podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i ich uzasadnienie należy ocenić jako niedopuszczalne.

Skarżący uzasadnia przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej oraz występującym w sprawie zagadnieniem prawnym. Należy w związku z tym przypomnieć, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to zasadność widoczna od razu, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy wywodów zamieszczonych w skardze, wskazująca, że zaskarżone orzeczenie nie powinno się ostać, doszło bowiem do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, którego skutkiem było wydanie przez sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2015 r., III CSK 198/15, LEX nr 1823323). Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, lecz także wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście występuje. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym – w jego ocenie – wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać

argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 lutego 2014 r., I PK 265/13, LEX nr 1646094).

W celu uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, strona skarżąca powołała się na okoliczność z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., czyli występowanie istotnego zagadnienia prawnego. Nie sformułowała jednak zagadnienia prawnego w sposób oczekiwany od strony wnoszącej skargę kasacyjną, ponieważ przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia w formie pytania do rozstrzygnięcia oraz na przedstawieniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Istotne zagadnienie prawne powinno przybrać postać podobną do pytania prawnego przedstawianego Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. Pytanie prawne z kolei wyznacza dwie możliwe odpowiedzi, z których jedna jest równoważna ze zdaniem będącym częścią tego pytania, a druga stanowi zaprzeczenie tamtego zdania (por. postanowienie składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 22 września 2004 r., III CZP 25/04, OSNC 2005 nr 7-8, poz. 147).

Niezależnie od wadliwości formalnej przedstawionego zagadnienia prawnego, należy podkreślić, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurystycznego, którego rozpatrzenie przyczyni się do rozwoju myśli prawnej i będzie miało znaczenie nie tylko do oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także przy rozstrzyganiu innych podobnych spraw. Problem przedstawiony w skardze kasacyjnej nie jest problemem nowym, został już bowiem rozstrzygnięty w orzecznictwie (np. wyroki Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2004 r., II UK 79/04 i z 9 maja 2006 r., II UK 183/05).

W związku z tak sformułowaną przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania należy podkreślić, nie jest możliwe jednocześnie wykazywanie, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne dotyczące wykładni określonych przepisów prawa i że skarga oparta na naruszeniu tych przepisów jest oczywiście uzasadniona. Albo jest tak, że wykładnia określonych przepisów jest prosta i w związku z tym ich naruszenie jest oczywiste, albo tak, że wykładnia ta rodzi istotne wątpliwości, z czego wynika zagadnienie prawne, wobec czego naruszenie przepisów nie może być oczywiste (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14, LEX nr 1770903).

Skarżący nie zdołała więc przekonać o potrzebie rozpoznania jej skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.